

говорихъ, че има българско население въ земитѣ на сѣверъ отъ Шаръ, въ Прищина и Призрѣнъ гдѣто ги съвсѣмъ нѣма. Сърбскитѣ агенти и учители, които дохождахъ въ Братово, Прилѣпъ и въ други Македонски градове, често се случваше да ги приема народътъ твърдѣ не учтиво, понеже се трудихъ да докажътъ чи тамъ неживѣжтъ Българи но Сърби; че Българитѣ сж само около Черното море и че сж пославянени Татари*). И така стана невъзможно въздиганъето на една сърбско-българска държава.

Въ тѣзи безпокойни обстоятелства Турцитѣ видѣхъ че е нужно да направятъ на Българитѣ нѣкакви отстъпки. Фуатъ-Паша (+1869) пристояваше щото Гърцитѣ колкото е възможно да се усамотѣжтъ, а на Българитѣ да се даде църковна самостоятелностъ за да не би да се присъединятъ къмъ Руситѣ или къмъ Папата, па и въ двата тѣзи случаи заради честото намисание отъ страна на Руссия или на Франца щѣло да произлѣзе голѣма опасностъ за турцитѣ. Освѣнъ това отъ като Генералъ Игнатиевъ стана Русски посланикъ въ Цариградъ Руситѣ пакъ усилно се стараяхъ да обновиатъ своето всемогъще влияние, което сж имали прѣди Кримската война. Най-послѣ на 28 Февруарий 1870 год. великий Везиръ Али паша повика при себеси Българскитѣ и Гърцитѣ прѣдставители

---

*) Виджъ М. С. Милоевичъ, путопись дела нраве Старе Србіе: Българдъ, 1871, 3 части списание надхано съ особитѣ противъ български фанатизмъ,